



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Zorou Šmolkovou ve věci

žalobce: **M. K.,**

zastoupen advokátkou Mgr. Pavlou Kubíčkovou
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti

žalovanému:

Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2024, č. j. MPSV-2024/201897-923,
ve věci odejmutí příspěvku na péči

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobní námitky a stanovisko žalovaného:

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2024, č. j. MPSV-2024/201897-923 (dále „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR ze dne 10. 8. 2021, č. j. 52764/2021/OPA (dále „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o odejmutí příspěvku na péči. Podle žalovaného žalobce nesplnil podmínky nároku na příspěvek na péči s ohledem na jeho střed bydliště a střed zájmů v Chorvatsku.
2. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a namítal, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, který jeho předchozí rozhodnutí ze dne 27. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/156629-923, zrušil. Nadále setrvává na svých kasačních námitkách, že žalovaný nesprávně určuje za stát bydliště žalobce Chorvatsko, a nesprávně posoudil zánik zdravotního pojištění u VZP.
3. K zániku zdravotního pojištění žalobce namítl, že zdravotní pojišťovna, u které je pojištěnec evidován, není oprávněna stanovit pojištěnci dobu, po kterou u ní bude pojištěn, jakož ani není oprávněna vztah pojištěnce ke zdravotní pojišťovně sama ukončit. Ani sám žalobce neměl v úmyslu pojištění v ČR ukončit z důvodu dočasného pobytu v zahraničí. I pojistné bylo za žalobce řádně odváděno, neboť plátcem byl stát s ohledem na invaliditu třetího stupně. K pojištění v Chorvatsku byl žalobce fakticky donucen v roce 2017. Okolnost zániku pojištění žalobce v ČR a nucené přihlášení v Chorvatsku byly jediným důvodem, pro který došlo k odnětí příspěvku na péči v prvním stupni.
4. Žalobce nesouhlasil ani s posouzením otázky bydliště podle nařízení Evropského parlamentu a rady č. 883/2004, o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, neboť u něj relevantní změna bydliště nenastala. Žalobce i nadále považuje za ohnisko zájmů Českou republiku za situace, kdy v Chorvatsku pobývá pouze přechodně s ohledem na svůj zdravotní stav. Žádné vazby na Chorvatsko nemá, jediným pojítkem je jeho matka. Pokud správní orgány vyzdvihovali práci s počítačem jako jeden z ukazatelů toho, že aktivity žalobce jsou v Chorvatsku, žalobce k tomu namítl, že právě prostřednictvím počítače si udržuje kontakt se známými v ČR.
5. Žalobce dále namítal, že nezákonným postupem správních orgánů (MPSV a VZP) mu bylo odňato jeho právo na zabezpečení v případě nemoci, když tímto postupem byl žalobci odňat příspěvek na péči v České republice. Současně mu však nevznikl tento nárok v Chorvatsku, kde má evidované přechodné bydliště. Nezákonným postupem žalovaného tak došlo k zásahu do práv žalobce, který se ocitl tímto nezákonným postupem bez jakéhokoliv pojištění. Pouhá dočasná změna bydliště v rámci EU nemůže vést ke zhoršení jeho postavení, tj. vyškrtnutí žalobce ze systému pojištění a odnětí přiznané dávky, za situace, kdy mu shodný nárok byl odepřen v místě dočasného bydliště ze zdravotních důvodů. Podle názoru žalobce nemůže být občan EU sankcionován v případě realizace svobody volného pohybu, která je jednou ze základních svobod, na kterých je vystaven systém EU. A to ještě v situaci, kdy mu žádným zákonným způsobem nezanikla účast na zdravotním pojištění.
6. V neposlední řadě žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami, napadené rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel pouze

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

z předtištěného dotazníku, který neobsahuje žádné důležité údaje pro určení státu bydliště a ukončení zdravotního pojištění v ČR.

7. Žalovaný s názorem žalobce nesouhlasil, setrval na závěrech v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout.

Replika žalobce:

8. Žalobce následně reagoval na vyjádření žalovaného replikou. V ní připomněl, že celá věc začala žádostí žalobce o příspěvek na péči v roce 2015. Řízení o odnětí příspěvku na péči bylo zahájeno až po pěti letech od skutečného odnětí příspěvku, ke kterému došlo na základě informace od

VZP o odhlášení žalobce z veřejného zdravotního pojištění. Žalovaný podle žalobce v napadeném rozhodnutí nesprávně dospěl k závěru, že postup prvostupňového orgánu při rozhodování o odejmutí příspěvku na péči byl v souladu se zákonem, což odporuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Ads 348/2022, kterým NSS zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/156629-923, a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Podle žalobce správní řízení bylo a je nadále protiprávní a nerespektuje lhůty a nařízení pro postup úřadu ve správním řízení, ani závazný právní názor NSS.

9. Žalobce připomněl, že účelem koordinačního nařízení je zachování sociální ochrany osob, které využívají práva volného pohybu. Nařízení koordinuje vnitrostátní systémy sociálního zabezpečení stanovením kolizních pravidel pro určení použitelných předpisů. Pravidla mají zabránit tomu, aby se osoby neocitly bez ochrany v oblasti sociálního zabezpečení, ale na druhé straně i zajistit podřízení sociálnímu režimu jednoho státu. Žalovaný však opomněl, že v roce 2017 byl žalobce donucen k pojištění v Chorvatsku v důsledku přechodného nezákonného ukončení zdravotního pojištění v ČR. Žalobce nemá v Chorvatsku nárok na žádnou sociální dávku, neboť tam nemá trvalý pobyt.

10. Žalobce akcentoval, že pro projednávanou věc je klíčové, kde, resp. v jakém státě, má žalobce své bydliště. Žalobce přitom nesouhlasil s posouzením žalovaného. Podle žalobce je pojmem bydliště třeba místo, kde se nachází střed jeho zájmů. Pojem bydliště musí být vykládán i vnitrostátními orgány v souladu s judikaturou SDEU (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 6 Ads 1/2012-2019, rozsudek SDEU ze dne 25. 2. 1999 ve věci C-90/97, Swaddling).

11. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že by jeho pobytu v Chorvatsku byl stabilní, dlouhodobý, nepřetržitý. Naopak není pravdou, že by jeho pobyt nebyl dočasný. Stejně tak není pravdou, že by větší část života prožil v Chorvatsku, že na území ČR má formálně zachovaný trvalý pobyt. Pravdou není ani to, že by obsedantně kompulzivní porucha a porucha autistického spektra byla žalobci diagnostikována až v Chorvatsku.

12. Pravdou naopak je, že žalobce má v Chorvatsku přechodný pobyt od roku 2015 na základě povolení k pobytu. Nežije tedy v Chorvatsku od roku 2005 a větší část života prožil v České republice. Vzhledem k tomu, že má trvalé bydliště v ČR a je registrován u českého lékaře, má i tato skutečnost být považována za argument podporující jeho tvrzení. Jeho zdravotní postižení bylo žalobci diagnostikováno v Chorvatsku po devíti dlouhodobých Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

hospitalizacích, od roku 2013 byl ale žalobce vždy doprovázen policií z důvodu agresivity při náhlé psychóze, kde nebylo jiné řešení pro jeho stav než hospitalizace. V tomto období neměl v Chorvatsku ani přechodné bydliště a VZP hradila jeho hospitalizaci v Chorvatsku na základě akutního stavu. V tomto období přitom nebylo zpochybňováno jeho zdravotní pojištění v ČR.

Ústní jednání:

13. U ústního jednání oba účastníci setrvali na svých stanoviscích.
14. Žalobce znovu namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právem sociálního zabezpečení, jakož i evropskou úpravou dávek v nemoci, a zasahuje do práv garantovaných ústavním pořádkem. Žalobce považuje ukončení účasti na veřejném zdravotním pojištění jako nezákonné. Za své bydliště považuje Českou republiku, naopak v případě Chorvatska jeho jedinou vazbu představuje jeho tamější faktický pobyt ze zdravotních důvodů. K odnětí příspěvku došlo v rozporu se svobodou volného pohybu v rámci EU.

Zjištění ze správního spisu:

15. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že oznámením ze dne 10. 6. 2021 Úřad práce ČR – Krajská pobočka v Ostravě vyrozuměl žalobce, že zahajuje z moci úřední řízení o odejmutí příspěvku na péči pro závislost v I. stupni, který byl žalobci přiznán rozhodnutím úřadu práce ze dne 29. 2. 2016, č. j. 20204/2016/OPA.
16. Důvodem pro zahájení řízení byla skutečnost, že v odvolacím řízení vedeném ohledně přiznání příspěvku na péči bylo zjištěno, že doba trvání veřejného zdravotního pojištění žalobce skončila, neboť je žalobce od 12. 1. 2017 pojištěn v Chorvatsku.
17. Žalobce totiž na žádost VZP v minulosti vyplnil dotazník pro určení státu bydliště pro účely aplikace koordinačních nařízení, který jí vyplněný odeslal v říjnu 2016. V tomto dotazníku se objevuje informace, že žalobce od roku 2005 žije v Chorvatsku u své matky z titulu sloučení rodiny a ze zdravotních důvodů, neboť mu jeho matka poskytuje péči. Dále uvedl, že je zcela bez příjmů, v Chorvatsku mu byla určena trvalá pracovní neschopnost, III. stupeň invalidity a závislost na pomoci jiné osoby ve IV. stupni. Žalobce uvedl, že není evidován na úřadu práce, nepobírá dávky v nezaměstnanosti, je svobodný, bezdětný a že ve společné domácnosti bydlí se svou matkou. V Chorvatsku je registrován u všeobecného praktického lékaře již od roku 2010. Nicméně uvedl, že za své bydliště žalobce považuje nadále ČR. Jeho matka je přitom od roku 2007 pojištěna v Chorvatsku.
18. V návaznosti na zjištěné skutečnosti VZP žalobci oznámila, že jeho zdravotní pojištění bude v ČR ukončeno ke 12. 10. 2016. Byť má žalobce trvalý pobyt v ČR, nezdržuje se tu již 10 let, nevykonává výdělečnou činnost, nepobírá důchodové dávky, a proto musí být přihlášen v Chorvatsku. Podle Chorvatského ústavu zdravotního pojištění má žalobce ode dne 19. 12. 2014 přechodný pobyt v Chorvatsku a počínaje dnem 12. 1. 2017 je tam zdravotně pojištěn.
19. O odnětí příspěvku úřad práce následně rozhodl prvostupňovým rozhodnutím
20. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný o odvolání nejprve rozhodl rozhodnutím ze dne 27. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/156629-923, Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalobce toto rozhodnutí žalovaného následně napadl správní žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě zamítl rozsudkem ze dne 29. 11. 2022, č. j. 18 Ad 6/2022.

21. Proti rozsudku krajského soudu žalobce podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Ads 348/2022, nejen rozsudek krajského soudu, ale i rozhodnutí žalovaného. Ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud zavázal žalovaného, aby se zabýval tím, kde má žalobce bydliště, tedy místo, kde skutečně bydlí a kde se nachází střed jeho zájmů. Podle toho měl určit členský stát, který je příslušný k poskytování příspěvku na péči.
22. Žalobce svůj dotazník aktualizoval, z dotazníku ze dne 12. 8. 2024 vyplývá, že žalobce bydlí na adrese, jak je uvedena shora v Chorvatsku, a to ze zdravotních důvodů. Bydlí s matkou, je bezdětný, nevykonává výdělečnou činnost, není OSVČ, není veden v evidenci uchazeče o zaměstnání, nepobírá žádné dávky ani dávky v nezaměstnanosti, nemá příjem ze žádného státu a není daňovým rezidentem. Od roku 2024 je registrován u psychologa PhDr. Z. K., Ph.D., k čemuž přiložil jeho psychologický posudek. Z posudku vyplývá, že žalobce je odkázán na služby matky. Žalovaný zjistil u psychologa, že je s žalobcem v pravidelném terapeutickém kontaktu formou online.
23. Následně žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.
24. Ze správního spisu, jakož i z úřední činnosti, rovněž soud zjistil, že žalobce nepobíral v ČR invalidní důchod, neboť nezískal potřebnou dobu pojištění.

Posouzení žalobních námitek

25. Krajský soud poté co zjistil, že žalobní návrh je věcně projednatelný, přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
26. Jak bylo uvedeno výše, odnětí žalobci přiznaného příspěvku na péči bylo již v minulosti předmětem přezkumu správních soudů. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 6. 2024, č. j. 10 Ads 348/2022-36, uložil v rámci zrušujícího rozsudku žalovanému, aby se zabýval otázkou, kde se nachází střed zájmů žalobce, podle čehož měl žalovaný určit členský stát EU, který je příslušný k poskytování příspěvku na péči. Nejvyšší správní soud totiž žalovanému vytkl, že nedostatečně zdůvodnil, proč příslušným členským státem je v daném případě Chorvatsko.
27. Jak shrnul Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku: *„Hlavním účelem koordinačního nařízení je zachování sociální ochrany osob, které využívají práva volného pohybu. Dané nařízení koordinuje vnitrostátní systémy sociálního zabezpečení členských států Evropské unie zejména tím, že stanoví kolizní pravidla pro určení použitelných právních předpisů. Tato pravidla mají na jednu stranu za cíl zabránit tomu, aby osoby migrující po Evropské unie zůstaly v oblasti sociálního zabezpečení bez ochrany, současně však sleduje cíl, aby tyto osoby podléhaly systému sociálního zabezpečení pouze jednoho státu (rozsudek Soudního*

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

dvora ze dne 5. 6. 2014 ve věci C-255/13, I v. Health Service Executive; rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2023, čj. 5 Ads 399/2021 - 27).“

28. *Přitom výslovně uvedl, že „pro nyní řešenou věc je tedy určující, ve kterém členském státě má stěžovatel bydliště. Pod pojmem bydliště je přitom třeba podle čl. 1 písm. h) téhož nařízení rozumět obvyklé bydliště, tj. místo, kde dotyčné osoby obvykle bydlí a kde se nachází střed jejich zájmů. Výraz bydliště je autonomním pojmem vlastním unijnímu právu a musí být vykládán i vnitrostátními orgány v souladu s judikaturou Soudního dvora (rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, čj. 6 Ads 1/2012 - 129, rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 2. 1999 ve věci C-90/97, Swaddling).“*
29. *Nejvyšší správní soud se rovněž vyjádřil k tomu, jaká kritéria pro určení bydliště je třeba zvážit, přičemž uvedl, že „pro určení státu bydliště je rozhodné posouzení kritérií vymezených judikaturou Soudního dvora a kodifikovaných v čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 ze dne 16. 9. 2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení, (prováděcí nařízení). Podle tohoto článku představuje bydliště střed zájmů dotčené osoby, a to na základě celkového posouzení veškerých dostupných a významných informací o skutečnostech, které mohou podle okolností zahrnovat délku a nepřetržitost přítomnosti na území dotčených členských států a osobní situaci dané osoby včetně povahy a konkrétních znaků všech vykonávaných činností, zejména místa, kde se činnost obvykle vykonává, stability činnosti a doby platnosti každé pracovní smlouvy; rodinné situace dané osoby a jejích rodinných vazeb; vykonávání jakýchkoli nevýdělečných činností; v případě studentů zdroje jejich příjmu; situace týkající se bydlení dané osoby, zejména nakolik je toto bydlení trvalé; členského státu, v němž je daná osoba považována za daňového rezidenta (rozsudek NSS ze dne 8. 10. 2020, čj. 3 Ads 55/2018 - 37).“*
30. *Žalovaný v napadeném rozhodnutí respektoval závazný názor Nejvyššího správního soudu a vycházel z nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 o koordinaci systému sociálního zabezpečení, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004.*
31. *Podle čl. 11 odst. 1 koordinačního nařízení platí, že osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.*
32. *Z uvedeného pro projednávanou věc vyplývá, že žalobce může podléhat předpisům pouze jediného členského státu. Aby bylo možno tento stát určit, koordinační nařízení stanovuje kolizní normy pro určení rozhodné právní úpravy.*
33. *Podle čl. 11 odst. 3 písm. e) koordinačního nařízení s výhradou článků 12 až 16 se na jinou osobu, na kterou se nepoužijí písmena a) až d) [tj. na osobu, jež není zaměstnancem, osobou samostatně výdělečně činnou, úředníkem, nepobírá dávky v nezaměstnanosti, ani nebyla odvedena či znovu povolána do vojenské nebo civilní služby], vztahují právní předpisy členského státu bydliště, aniž jsou dotčena ostatní ustanovení tohoto nařízení, která jí zaručují dávky podle právních předpisů jednoho nebo více členských států.*
34. *Právě do této kategorie osob žalobce spadá a žalovaný ji správně identifikoval.*

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

35. Žalovaný ve své úvaze vycházel z čl. 11 odst. 3 písm. e) koordinačního nařízení, podle kterého je příslušnost orgánů konkrétního členského státu určována podle místa bydliště, za které se podle čl. 1 písm. j) koordinačního nařízení považuje „místo, kde má osoba obvyklé bydliště“. Veden závazným pokynem Nejvyššího správního soudu žalovaný uvážil o rozhodujících kritériích – délce pobytu, rodinném stavu, rodinných vazbách, bytové situaci, ošetřujícím lékaři, pojištění apod.
36. S ohledem na princip jediné příslušnosti žalovaný takto určil, že členským státem příslušným podle koordinačního nařízení je Chorvatsko. Při aplikaci uvedených kritérií žalovaný poukázal zejména na dotazník vyplněný žalobcem odeslaný dne 10. 10. 2016, resp. v pozdějším dotazníku z roku 2024. Z obou vyplývá, že žalobce již od roku 2005 žije v Chorvatsku, a to jednak z důvodu sloučení rodiny, tak ze zdravotních důvodů. Péči mu poskytuje jeho matka, která má v Chorvatsku trvalé bydliště. Žalobce, jak rovněž vyplývá z dotazníku, je zcela bez příjmů. V Chorvatsku mu byla určena trvalá pracovní neschopnost, III. stupeň invalidity a závislost na pomoci jiné osoby ve IV. stupni. Od roku 2010 je navíc žalobce evidován u praktického lékaře rovněž v Chorvatsku. V pozdějším dotazníku z roku 2024 uvedl žalobce takřka shodné údaje. V Chorvatsku je rovněž zdravotně pojištěn.
37. Žalovaný z uvedených informací vyvodil, že vazba na Chorvatsko je stabilní, dlouhodobá a nepřetržitá, která byla prohloubena i tím, že od roku 2010 je tam registrován u praktického lékaře a od roku 2017 i zdravotně pojištěn. I rodinné vazby jsou dány v Chorvatsku za situace, kdy je žalobce bezdětný a pobývá tam se svou matkou, která o něj pečuje. Jak poukázal žalovaný, z informací, které měl od žalobce, nevyplývá žádná významnější vazba na Českou republiku (vyjma občanství).
38. Žalobce se závěry žalovaného nesouhlasil a ve svých námitkách uvedl, že závěry žalovaného jsou nepravdivé. S názorem žalobce se nicméně krajský soud neztotožnil. Pokud totiž žalobce sporoval, že není pravdou, že v Chorvatsku pobývá od roku 2005, ale přechodný pobyt tam má zřízen až od roku 2015, zaměňuje faktickou stránku věci za tu administrativní. Jak vyplývá z výše citované judikatury, stěžejním se jeví převážně faktický stav. Střed, resp. ohnisko, zájmů není typicky založen na administrativních kritériích, ale faktických.
39. Ve věci není mezi účastníky sporné, že žalobce více než 10 let pobývá na území Chorvatska, kde žije se svou matkou, která o něj pečuje a která má v Chorvatsku již sama trvalý pobyt. Z podkladů rovněž vyplývá, že lékařská péče je žalobci poskytována v Chorvatsku, kde je od roku 2017 zdravotně pojištěn (byť žalobce uvádí, že nuceně).
40. Naopak jeho vazbu na Českou republiku pak představuje „toliko“ jeho občanství a existence trvalého pobytu, což ovšem samo o sobě střed zájmů žalobce v České republice založit nemůže,
- když všechny ostatní vazby směřují na Chorvatsko. Relevantním není ani zdravotní pomoc poskytovaná žalobci PhDr. K., Ph.D., neboť psychologická pomoc je žalobci poskytována prostřednictvím videohovoru. Je tedy lhostejné, kde se psycholog při poskytování pomoci fakticky nachází, podstatné je, že žalobce tuto pomoc přijímá ve svém bydlišti v Chorvatsku. Byť žalobce vyjadřuje, při nejmenším, odhodlání se do České republiky vrátit, jakmile mu to jeho zdravotní stav dovolí, v době rozhodování žalované taková situace nenastala. Jiné relevantní vazby na Českou republiku žalobce neuvedl.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.V.

41. Krajský soud se tak ztotožňuje se žalovaným, že pobyt žalobce v Chorvatsku je možné hodnotit jako stabilní, dlouhodobý a nepřetržitý. Jeho rodinné vazby a celková situace (odkázanost na péči matky) naznačují, že ohnisko zájmů je v Chorvatsku. Krajský soud k tomu uvádí, že s ohledem na mnohost kritérií je třeba tyto vždy důsledně poměřovat v kontextu specifik každého jednotlivého případu. Tomuto posouzení v očích krajského soudu žalovaný dostál.
42. Nelze rovněž přehlížet, že v průběhu soudního řízení došlo ke skončení věci týkajícího se žaloby proti nezákonnému zásahu VZP spočívajícím ve zrušení zdravotního pojištění v ČR. Žaloba proti tomuto zásahu byla Městským soudem v Praze odmítnuta usnesením ze dne 29. 10. 2025, č. j. 15 Ad 14/2025-31. Platí tedy, že účast žalobce na zdravotním pojištění v ČR skončila a od roku 2017 je žalobce pojištěn v Chorvatsku.
43. Na základě výše uvedeného tak krajský soud dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil otázku toho, v jakém členském státě se nachází bydliště, resp. ohnisko zájmů žalobce, a že odejmutí příspěvku na péči bylo v souladu se zákonem.

Závěr a náhrada nákladů řízení:

44. Žaloba tedy není důvodná, a soud ji proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I.).
45. V řízení byl plně procesně úspěšný žalovaný, který v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení; procesně neúspěšnému žalobci právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Ostrava, 28. ledna 2026

JUDr. Zora Šmolková
samosoudkyně